

que corri la veu

www.quecorrilaveu.org - redaccio@quecorrilaveu.org

dijous 15 de maig de 2003

SUMARI

2 Editorial: "Som peixos"

La vinyeta

Opinió: "Eliminant un diari, eliminant una cultura"

3 Cartes dels lectors

Entrevista a Vicenç Fisas

4 'Manifestació' contra la repressió policial

Cassolada per la reflexió

Agenda d'actes d'aquests dies

Antonio Baquero durant la conferència celebrada la Sala de Graus de Ciències de la Comunicació / ANNA-PROS

"El més impactant d'una guerra no són els morts, sinó el dolor dels vius"

Conferència del corresponsal a Bagdad del diari 'El Periódico de Catalunya'

ANNA-PRIS • Antonio Baquero és corresponsal de guerra d'El Periódico de Catalunya. Amb 28 anys ja ha assistit a diversos conflictes, l'últim: la guerra a l'Iraq. El periodista va explicar les seves vivències com a corresponsal ahir a la sala de graus de la facultat de ciències de la comunicació davant d'un nombre públic.

És evident que una guerra comporta imatges molt sagnants i desagraables. I Baquero en va veure: "Un dia ens vam dirigir cap a un hospital ple de ferits i morts a causa d'un bombardeig recent. Tu podies entrar o no entrar, però jo crec que no pots explicar una cosa que no has vist. Són imatges molt dures, però que s'han de veure si les vols transmetre". Parlant de l'impacte que provoca la carnisseria d'un bombardeig, Baquero va explicar que fa molt més mal veure a una dona destrossada de dolor per la mort del seu fill que observar un cos sense vida. "Quan veus un mort penses que ja no s'hi pot fer res, però quan estàs davant del

patiment d'un nen que ha perdut el braç et preguntes si tindrà família, si podrà aprendre a escriure, si podrà treballar... Els morts d'una guerra impacten molt, però és molt més punyent veure el patiment dels que han quedat."

En aquesta guerra, a Baquero li va tocar l'amarga experiència de perdre un company: Jose Couso. El periodista va explicar que, un cop a Barcelona, va haver d'anar a veure a Jon Sistiaga per parlar de les sensacions que tenia: "Sentia que tan sols em comprendria algú que ho havia viscut al meu costat".

Referint-se als periodistes de guerra, Baquero va afirmar que els tòpics que giren al seu voltant no reflecteixen la realitat: "Els corresponents no segueixen el model de borratxo, depressiu i divorciat. Ara mateix som tota una sèrie de gent jove, d'entre 25 i 35 anys, més o menys. Ens agrada la nostra feina i la fem amb passió".

Baquero també va parlar de la professió periodística en general. Va

comentar que quan va entrar a fer pràctiques a El Periódico hi va anar amb un company de classe. "Aquell noi era brillant, redactava a la perfecció. Però jo em vaig quedar i ell no". Amb això va voler dir que no n'hi ha prou amb la teoria, que s'ha de tenir esperit. L'auditori ple d'estudiants de periodisme: "Sé que esteu una mica desanimats pel futur professional que us espera. Sempre diuen que el món està ple de periodistes per tot arreu i realment, si us explico les meves condicions salarials inicials, ens posaríem a plorar. Però si vols alguna cosa i lluites per ella, l'acabes aconseguint". Tot i això, Baquero va afirmar que per dedicar-se al periodisme has de ser conscient que no pots fer un horari de cinc a nou i que moltes vegades has de triar entre la teva vida personal i la professional. "Però jo vaig escollir aquesta professió perquè volia veure, volia conèixer".

Som peixos

Des de petits ens han elogiat la memòria dels elefants. Diuen que la seva capacitat de recordar és comparable a la seva pituitària. Qui fos elefant, no?

Per desgràcia, nosaltres som peixos. Els animals d'aletes i brànquies només disposen d'uns 5 segons de memòria. Realment, som peixos grossos. Algú té al cap allò que s'anomenava txapapote? Algú recorda un tal 'decretazo'? Algú té al cap els noms d'Afganistan, Kosovo o Ruanda? Si és que realment som peixos!

Potser seria hora d'ampliar la nostra memòria, potser hauriem de comprar 12 megues de RAM (ara que estan de moda) i emmagatzemar bé l'atac a Iraq o la il·legalització de Batasuna, però també la multitud que va sortir al carrer a Barcelona, els actes del poble contra la guerra i la revifalla de l'esperit crític.

Hauríem de tenir en compte el passat per aprendre'n, sigui per imitar-lo, sigui per rebutjar-lo. I aquesta memòria no ens serviria només per d'aquí uns dies a les eleccions municipals, ni només d'aquí a uns mesos les eleccions catalanes ni només per les eleccions generals. Ens serviria per sempre. Ens serviria com a persones, com deia la pel·lícula, d'"Aquí fins l'eternitat".

Recordar la prepotència de la majoria absoluta del govern popular servirà per escollit amb raó de causa quan arribin les generals, servirà per tenir en compte els precedents quan un govern (qualsevol) repeteixi la situació.

Recordar les mobilitzacions ens servirà per donar-nos força i seguir opinant.

Realment volem seguir sent peixos?

Que corri la veu!

opinió

Eliminant un diari, *eliminant* una cultura

Ahir es va celebrar la segona jornada sobre el tancament del diari Euskaldunon Egunkaria. Les conclusions van ser clares: l'èuscar viu en una situació de permanent assetjament mentre l'Estat elimina una de les eines essencials per la normalització de la llengua.

El dimarts Joan Manel Tresserras ens parlava de la necessitat dels mitjans alternatius, Enric Xicoy analitzava la situació de la premsa al País Basc i Jon Mari Torrealdai i Martxelo Otamendi ens explicaven, un cop més, la sorprenent clausura de l'únic diari en llengua èuscar.

Ahir Ibon Sarasola va ser clar: "Egunkaria és un instrument imprescindible per la normativització i la normalització de l'èuscar", segons

el membre de l'Euskaltzaindia (Acadèmia Basca) aquest és la fita més important de la publicació. Tenim, per tant, que el diari tancat preventivament pel jutge del Olmo era necessari per la llengua i per les aspiracions de normalitat de tota una

comunitat. Què és el que amoïna tant al poder per actuar així? La resposta la va donar Jordi Solé: "el que els preocupa no és la llengua, sinó la possibilitat d'aquesta d'exercir com a instrument de vehiculació d'unes aspiracions polítiques legítimes".

Pel sociolingüista aquesta contra-

ofensiva "anti-nacionalista" s'emmarca en el context del nacionalisme espanyol dels partits estatals i no ha de sorprendre que el poder actuï privant a les llengües minoritzades de les seves eines de supervivència. Per Jordi Solé l'atac

a la cultura basca i catalana no és més que la continuació lògica del franquisme ja que d'haver seguit amb la II República "ja faria 40 anys que seríem independents". Precisament

aquest va ser el discurs més polític de les jornades i el sociolingüista va acabar afirmant que la única camí per sobreviure és la independència.

FELIP GORDILLO

cartes dels lectors

Reformulació?

Alegria que sigáis trabajando, y sacando todos los días cuatro páginas. Pero quería plantearlos una serie de cuestiones, algunas de las cuales supongo ya os las habréis planteado vosotros mismos. En primer lugar, QUECORRILAVEU tendría que 'reformularse'. Si se pretende que el año que viene continúe publicándose (porque se continuará publicando, ¿no?), tal vez se tendría que decidir qué se quiere que sea. Al respecto, mi punto de vista es que, más que centrarse en la 'facticidad' de los hechos, debería ser un foro de discusión. Igualmente, no entiendo por qué publicáis noticias como la del atentado de Al Qaeda de ayer. Para eso, ¿no tenemos los medios de siem-

pre, que además tienen las fuentes más a mano? Yo creo -es mi opinión- que esas noticias sobran, ya que quitan el espacio a otras cuestiones de mayor interés. No tengo aquí a mano más ejemplares, en estos momentos, pero creo que hace falta eso... contenidos reflexivos. Ah, y ¿es necesario sacarlo todos los días si no hay cosas con que llenarlo? No sé. Pregunto. La gente se cansa, y deja de cogerlo. Tal vez se podría ofrecer un producto más elaborado, sacándolo con menor frecuencia. ¡No sé! En fin, yo si puedo, si tengo ideas, si escribo algo, etcétera, os lo haría saber. ¡Mucha suerte!

MAX HIDALGO

Informació del diari Quecorrilaveu

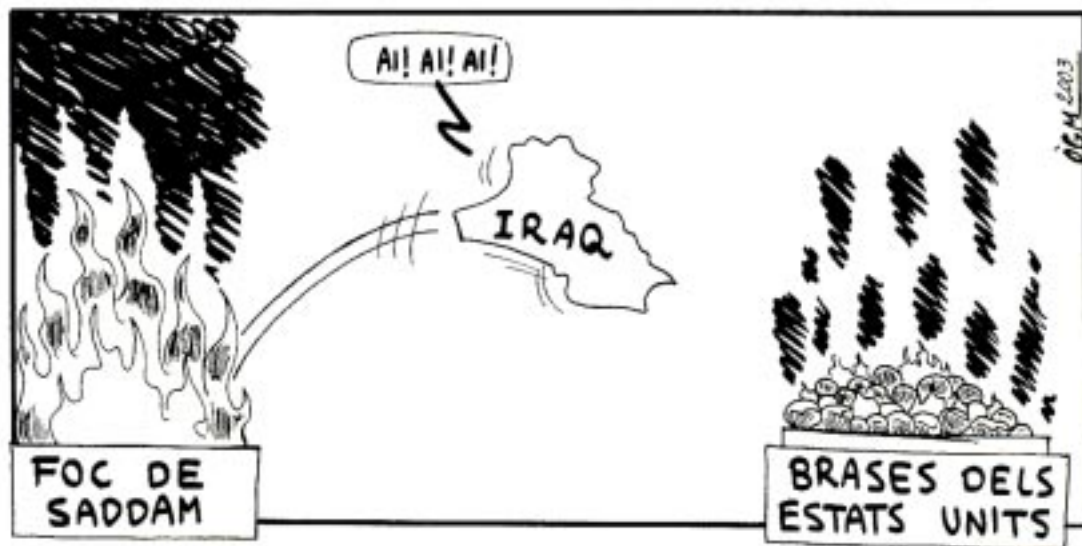
El projecte que corri la veu vol la teva col·laboració.

Es necessiten redactors, maquetadors, distribuïdors, dibuixants, guionistes. Aquí hi ha lloc per a tothom. Pots treballar des de casa o a la Facultat de Ciències de la Comunicació de la UAB.

Entre tots farem que corri la veu!

redaccio@quecorrilaveu.org

la vinyeta

Fisas: “Els conflictes són inevitables. L'evitable és la violència”

Entrevista amb Vicenç Fisas, director de l'Escola de Cultura de la Pau

En què consisteix la cultura de la pau?

Vicenç Fisas: En els esforços que s'han de fer des de l'àmbit polític, social, familiar, internacional, estructural, etc. que permetin superar l'actual cultura, molt instal·lada en la violència com element reactiu davant els conflictes per passar a una cultura en la que les relacions humanes i socials siguin hàbils per superar els conflictes sense l'ús de la violència.

La condició sine qua non per establir aquesta cultura és el respecte escrupulós dels drets humans?

Sempre que es tingui una visió molt àmplia dels drets humans i s'inclouguin drets col·lectius, on hi hagin els drets de tercera generació: el dret a la pau, a la cultura, etc.

Com a agent socialitzador, el paper de l'educació és vital.

La cultura de la pau és un treball educatiu, ja que s'han de canviar valors i comportaments. Per tant, comporta uns canvis que trigaran, com a mínim, dues generacions. No obstant, aquesta mirada a llarg termini no ha de ser incompatible amb objectius visibles. Diem que ens agrada portar tres ulleres per terminis curts, mitjans i llargs.

Referint-nos només al curt termini i a la situació de l'estat espanyol, entre el fracàs escolar i les lleis educatives del govern, no anem per aquest camí.

Estem en un moment summament perillós. La idea de democràcia s'ha deteriorat des que hi ha aquesta imposició de la majoria parlamentària. No es busca el consens, que és la idea clau del funcionament de la democràcia. Tot això s'està traduint en l'àmbit educatiu.

Potser l'exemple d'Euskadi és paradigmàtic del moment en el que estem.

La manera de tractar el conflicte basc dona una mostra d'aquesta mirada reduccionista. El problema no és només l'existència d'ETA sinó que hi ha unes demandes que no es poden canalitzar i no es busquen els sistemes jurídics i polítics pertinents. Hi ha una cosa prèvia més complicada encara que és la manca absoluta de comunicació, el fet que no hi ha fils conductors per posar les idees damunt la taula. Mentre això sigui així, el

conflicte està assegurat durant anys.

Un altre dels agents que seria important que treballessin per aquesta cultura de la pau serien els mitjans de comunicació. Com estan actuant?

Hi ha de tot. Per exemple, durant aquest mesos de la preguerra i de la guerra, molts professionals han pres nota dels errors que van cometre dotze anys enrere. No hi ha hagut tanta fascinació infogràfica per la cultura de la guerra, per la cultura de les armes. En aquest sentit, hem avançat una mica.

Tant el cinema com els videojocs han ajudat a aquesta violentització de la societat?

De fet, pots guanyar punts atropellant dones embarassades. Hi ha kits de tortura pels infants. La cultura de la violència està molt instal·lada, de forma sibilina i hem de tenir molta cura en detectar com estem adobant un aprenentatge amb la violència com a primer recurs. No estem educats per tractar els conflictes sense violència. Nosaltres insistim en la importància

d'acceptar i de tenir habilitats per tractar els conflictes, que són inevitables i necessaris per transformar. L'evitable és la violència.

La cultura de la violència, en últim terme, ens porta a les guerres. Quins són els principals exportadors d'armes del món?

EUA, d'una manera abrumadora, ja que copa entre el 40% i el 50% de les exportacions mundials. Rússia torna a agafar volada, i després tenim el Regne Unit i França. Són també les potències nuclears.

En un món on la principal potència no ratifica el tribunal internacional que jutjarà els crims de guerra i fa una guerra saltant-se tot el dret internacional, en un món on quatre dels cinc membres permanents del Consell de Seguretat són els principals exportadors d'armes, en un món, en definitiva, on els que haurien de ser els guardians de la pau són els incitadors de les guerres, només queda l'alternativa del moviment

que crida un altre món és possible?

Aquest ampli moviment és una resposta cívica sobre les incoherències, sobre les quals està muntada la societat internacional. Dóna molta visibilitat a les falles estructurals, posa en evidència els interessos de poder que hi ha darrere de moltes organitzacions i hauria de ser capaç de posar més èmfasi en fer una reestructuració total de Nacions Unides. Mentre el món no sigui més democràtic, aquest foro no ho serà. Ara bé, hi ha unes coses molt urgents, com suprimir el dret a vet o canviar el sistema de votació buscant un sistema ponderat.

A partir d'aquí, haurà de ser compatible la transformació de Nacions Unides amb l'enfortiment d'aquest moviment d'opinió internacional que està posant el dit en la llaga. Serà important que aquest moviment continuï sense ser piramidal, amb lideratges múltiples, que sigui internacional, i per tant, que tinguin més força les veus que vinguin del sud.

JORDI DE ARRIBA

‘Manifestacció’ contra la repressió policial a Mataró

ALEX GOMÀ · El desallotjament que els Mossos d'Esquadra van fer als ciutadans que es van tancar a la delegació d'Hisenda de Mataró és una de les causes que va portar dissabte a diferents col·lectius de la ciutat a organitzar una Manifestació per protestar contra la repressió policial. Un centenar de persones, sobretot joves, van protagonitzar una protesta pacífica però carregada de símbols contra la política dels diferents governs i denunciant la societat capitalista. Les accions van començar a la Plaça de les Tereses, on van

aparèixer un grup de joves vestits de “mossos” lligats amb una corretja per un home grassonet mudat i amb bigoti —en referència als capitalistes—, al costat d'un enorme tanc de cartró. Aquesta peculiar comitiva va anar fins a la comissaria dels Mossos, on els que anaven disfressats de policies van simular que pixaven als màstils de les banderes. La protesta va continuar

El tanc que va seguir la manifestació/c.r.

Escenificació davant l'ajuntament mataroní/c.r.

en direcció a la delegació d'Hisenda, on van recrear de manera burlesca el desallotjament que es va produir quan un grup de pacifistes s'hi van tancar demanant l'objecció fiscal per protestar per la guerra a l'Iraq. De camí, uns manifestants van afegir «IN» a l'escultura «Justícia»

que es troba davant els Jutjats de la ciutat. El grup de manifestants va passar per la seu del PP, on un parell de joves van pujar amb l'ajuda d'una escala i van canviar el cartell del PP per un on hi deia «PP terrorista d'estat».

La darrera parada va ser a l'ajuntament de la ciutat on es va penjar una pancarta al balcó que deia «L'ajuntament empara la repressió». Des del mateix lloc es va llegir el manifest que denunciava exemples de repressió policial a diferents punts de Catalunya i criticava lleis repressores, posant com a exemple la de partits i la d'estrangeria.

Querella contra Tommy Franks per crims de guerra

Un abogado belga ha presentado una querella por crímenes de guerra contra el general estadounidense Tommy Franks, responsable de las operaciones de "la Coalición" en la Guerra de Irak. El abogado alega que Franks "tuvo que conocer algunos de los incidentes recogidos en la demanda, como el uso de bombas racimo sobre población civil".

La querella se ampara en una ley de la Justicia Belga que le permite juzgar delitos de guerra, genocidios o crímenes contra la humanidad. Así, hace dos años, se acusó a Ariel Sharon, primer ministro de Israel, de haber participado en las matanzas de Shabra y Chatilla pero el

juicio tuvo que ser suspendido porque el principal testigo que iba a declarar contra Sharon falleció en un extraño atentado.

Onze persones acusades d'agressions racistes

La Policia va anunciar aquest dimecres la detenció d'onze persones que haurien participat en una nova agressió racista al barri de Ca n'Anglada de Terrassa (el Vallès Occidental). Els fets van passar el dissabte 3 de març, quan desenes de *skinheads* van irrompre al barri per atacar un grup de marroquins. Un d'ells va ser apunyalat i va quedar greument ferit. *Skinheads* locals i altres de Barcelona, Sabadell i Manresa es van concentrar en

un aparcament amb voluntat de venjança i van començar una batuda per Ca n'Anglada. A la plaça del barri hi van trobar un grup de marroquins i van descarregar la violència contra ells. Els detinguts per aquest cas tenen entre 16 i 31 anys i han estat identificats gràcies a les descripcions dels testimonis. Excepte un d'ells, menor d'edat, la resta van passar a disposició dels jutjats de Sabadell i Terrassa i posteriorment van quedar en llibertat amb càrrecs. Després d'aquests nous incidents, l'Ajuntament de Terrassa s'ha esforçat a explicar que la gran majoria dels detinguts no són de Ca n'Anglada. Després dels disturbis racistes que va viure el barri l'any 1999, el consistori ha impulsat moltes mesures

per millorar la convivència al barri, on es concentren bona part dels immigrants de la ciutat.

Cassolada per la reflexió

La Plataforma Aturem la Guerra de Catalunya ha convocat una cassolada pel 24 de maig, jornada de reflexió, a les 22h. L'objectiu és que, a l'hora de votar, ningú oblidí ni la guerra ni les persones que ens van portar a ella. La Plataforma continua demanant la dimissió del president del govern espanyol, José María Aznar, i denunciant l'ocupació de l'Iraq. A més, s'ha convocat una manifestació massiva el diumenge 1 de juny a les 18h, coincidint amb la inauguració de la cimera del G-8 a Èvian.

retalla-la i corre la veu

DIJOURS 15 de MAIG

Cicle de Cinema: 'Documentals Iranís'

Hora: 12:00

Lloc: Sala de Cinema de la UAB - Centre de la Imatge

- TANHA DAR TEHRAN, 1999, de Pirooz Kalantari

- SCHOOL IN THE HAND OF

CHILDREN, 2002, de Orod Zand

Video-fòrum: la lluita contra el G-8, de Gènova a Èvian

Hora: 13:30

Lloc: Aula Magna de Ciències de la Comunicació de la UAB

Vídeo: 'Genova Liberà' i debat.

Vine a Èvian del 29/05 al 1/06 contra Bush i el G-8. Per a més informació contacta amb el Comitè contra la Globalització i la Guerra.

Telf. 658639384 -

comite_uab@hotmail.com

DIVENDRES 16 DE MAIG

11a. Festa de la Diversitat

Hora: 09:00

Lloc: Moll de la Fusta a Barcelona.

Concerts amb: James Taylor Quartet, Cinesa Ortega, Jabier Muguruza, Entre

2 et 3, Soma Raza, Yaruba Yam, Tony Allen, Bihar Agian, Lara y los

caimanos, Pedro Guerra, Stay, Nouju Al Hijra, Ojos de Brujo, Dakaa

Merakchia, Demien funk band, Ismael Cardozo i Andreu i els rumberos.

Organitza S.O.S Racisme.

Preu: 7 Euros/dia i 11 Euros

l'abonament per 3 dies.

Venda d'entrades: S.O.S Racisme o Servicaixa.

agenda

més informació a www.quecorrilaveu.org

DISSABTE 17 DE MAIG

11a. Festa de la Diversitat

Hora: 09:00

Lloc: Moll de la fusta a Barcelona.

Construïm l'alternativa al PP

Hora: 11:30

Lloc: Centre Cívic Pati Llimona. C/

Regomir, 3 Jaume I. Barcelona

Intervenien: Manel Tomàs, portaveu de la Plataforma en defensa de l'Ebre i Marçal Solé, activista d'En lluita.

Aquest acte està englobat dins les JORNADES En lluita, Construïm l'alternativa a la guerra i al capitalisme.

Euskadi: repressió i democràcia.

Hora: 16:00

Lloc: Centre Cívic Pati Llimona. C/

Regomir, 3 Jaume I. Barcelona

A càrrec d'un activista de la Plataforma

per Egunkaria i Pablo Fernández, activista d'En lluita.

Aquest acte està englobat dins les JORNADES En lluita, Construïm

l'alternativa a la guerra i al capitalisme.

Resistir, lluitar, organitzar-se.

Hora: 16:00

Lloc: Centre Cívic Pati Llimona. C/

Regomir, 3 Jaume I. Barcelona

A càrrec de Xavi Estanyol, activista d'En lluita.

Aquest acte està englobat dins les

JORNADES En lluita, Construïm

l'alternativa a la guerra i al capitalisme.

Imperialisme, guerra i resistència.

Hora: 18:00

Lloc: Centre Cívic Pati Llimona. C/

Regomir, 3 Jaume I. Barcelona

Intervenien:

- Salah Jamal, autor del llibre 'Palestina, ocupació i resistència'

- Lloles Oliván, activista del Comitè de solidaritat amb la causa àrab.

- Mike González, activista de Stop the War coalition i delegat a Porto Alegre (Gran Bretanya).

Aquest acte està englobat dins les JORNADES En lluita, Construïm l'alternativa a la guerra i al capitalisme.

DIUMENGE 18 DE MAIG

11a. Festa de la Diversitat

Hora: 09:00

La seva democràcia i la nostra

Hora: 11:30

Lloc: Centre Cívic Pati Llimona. C/

Regomir, 3 Jaume I. Barcelona

A càrrec de Jordi Aizcorbe, activista d'En lluita.

Aquest acte està englobat dins les JORNADES En lluita, Construïm

l'alternativa a la guerra i al capitalisme.

Dones i globalització.

Hora: 11:30

Lloc: Centre Cívic Pati Llimona. C/

Regomir, 3 Jaume I. Barcelona

A càrrec de Laia Armengol, activista

d'En lluita.

Aquest acte està englobat dins les JORNADES En lluita, Construïm l'alternativa a la guerra i al capitalisme.

Manifestació: No Oblidem!

Hora: 12:00

Lloc: Plaça Urquinaona (Barcelona)

Organitza: Plataforma Nunca Más de Catalunya

La transició i la lluita des de baix

Hora: 16:00

Lloc: Centre Cívic Pati Llimona. C/

Regomir, 3 Jaume I. Barcelona

A càrrec d'Elvira Boix, activista d'En lluita.

Aquest acte està englobat dins les JORNADES En lluita, Construïm l'alternativa a la guerra i al capitalisme.

Brasil: l'esperança de l'esquerra

Hora: 16:00

Lloc: Centre Cívic Pati Llimona. C/

Regomir, 3 Jaume I. Barcelona

A càrrec d'un activista del Col·lectiu

de solidaritat amb el MST i Mike González, activista de Stop the War

coalition i delegat a Porto Alegre (Gran Bretanya).

Aquest acte està englobat dins les JORNADES En lluita, Construïm

l'alternativa a la guerra i al

capitalisme.

Anticapitalisme fins a la victòria sempre

Hora: 18:00

Lloc: Centre Cívic Pati Llimona. C/

Regomir, 3 Jaume I. Barcelona

Un diari obert a tothom: redaccio@quecorrilaveu.org

www.quecorrilaveu.org

